

ΕΤΟΣ Ι.

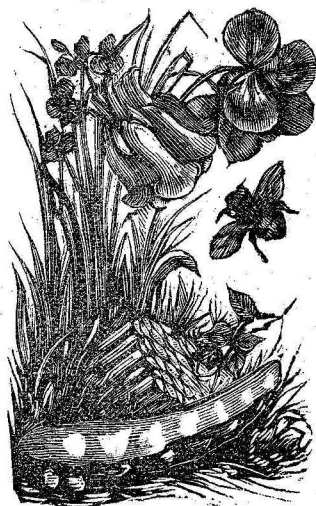
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 110.

Συνδρ. ἐτησία Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχιῶν » 1.20
 « » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 267

Εἰς οὐδένᾳ γέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν
 «Παιδῶν» ἔνευ προπληρωμῆς.
 Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

II ΧΑΡΑ.

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἔδω πότ' ἐκεῖ·
 Ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
 Δὲν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὕψηλά.
 Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφὴ τῆς γελᾷ;

Εἰς βάθην κοιλάδων ἐπὶ γῆα ζιτῶν·
 Τὸν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
 Καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρά,
 Μαζὶ τῶν δὲν ἔπαιζε πλὴν ἡ χαρὰ.

Ἐξήτησ' αὐτὴν εἰς οἰκίας τῶν δασῶν.
 Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν.
 Πτηνὰ ἐκελᾷδ' εἰς μυρσίην γλωρᾶν,
 Πλὴν ἔφαλλον θρήνους καὶ ἔχι χαρὰν.

Ἐξήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
 Εἰς δεῖπνον θαλάμους λαμπροὺς κ' ἡχηροὺς
 Εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶ κι' ἀργυρᾶ,
 Πλὴν οὐτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὐρέθ' ἡ χαρὰ.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὗρον μακρὰν,
 Μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν.
 Τριγύρω τῆς εἶχε παιδί' ἀρκετὰ,
 Κ' ἐπῆδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά.

Ποῦ εἴθε καλοὶ, παιδικοὶ μου καιροί!
 Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρὺ.
 Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾷ ἡ χαρὰ,
 Καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἡσχάτη φορά.

GOETHE

Μετάφρασις Α. Ρ. Παγναβῆ.

Ἐκ τῆς «Ἐστίας».